

ΕΥΘΥΜΑ ΛΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΠΑΥΤΟΣ



ΕΛΘΣ πάντων!.. "Υστερα από χρόνια ύπηρεσίας στο στρατό, τόν ζάνανε ἀνθυπασπιστή. Φορ ένε πειά σπαθί και στολή άξιωματικού ό κύριος 'Απαυτός. Οί στρατιώτες τόν λέγανε 'Απαυτός, γιατί τόν κάπνιζός" ήσανε φημιστήρι στο στόμα του.

— "Ε, σὺ άπαυτέ!.. Πρόεξε μη σέ βάλο στο άπαυτό!..

Κανείς δέν τόν ζόνεινε, γιατί ήταν ό πιό χοντροκέφαλος και μοζιθράς παληοσαζαρέας που έβγαλε ό στρατός. Μετρούσε τις χαρτες του κάθε μέρα με τις τιμοφρες που καθορθονε να δώρη. Πλημμυρούσε ή σκοτεινή ψυχή του από άγαλλίασα όταν έβλεπε κάθε βράδυ μιά απέλειωτή γραμμή από τιμοφρημένους. Κατενοθευσιαιμένος τότε έπριβε τ' άχρια του, γελόντας και κοροΐδανε:

— "Ε! Κοθώνια!.. Θαιμώσια!.. Για τ' άπαυτό έίσαστε άπόψε. "Αμ τ' νομίζετε;... Θά γίνετε όλοι άνθρωποι!.. Στο άπαυτό νεροκολάσθη!

"Όταν σιμωνούσε ζανένα νεοσύλλητο τόν φώναζε για να τόν ρωτήση τ' όνομά του. Κι' όταν τόν καζομοίρο τόν παιδί του τόν έλεγε, ό ζάριος 'Απαυτός άπαντούσε:

— "Α!.. όποτε λούπην, έτσι σέ λένε!.. Καλά! Εμένα με λένε Φλία και πίσω άπ' τ' όνομά μου άκλιούθην πάντοτε... ούό μέρες ζοάτησι. Έμωφός μός!..

Πρό πάντων ό 'Απαυτός ήταν περιήφανος για τους αίρηνδιασμούς του. Βδομάδα δέν περνούσε χωρίς να ζάνη κ' ένα αίρηνδιασμό. Μιά-δύο άρες ύστερα άπ' τ' μεσάνυχτα, όταν όλοι μέσα στο θάλαμο κοιμόντουσαν, έπαινε άξαφνα μέσα ό κ. 'Απαυτός, με τ' κλεφτογράφο του κ' άρχισε να ψάξη τ' σαζάκια τόν στρατιωτών. Και πάντα εύρισκε κάποια άφορη για να ξεσηλώση κάποιον φουκαριά άπ' τόν ύπνο του και να τόν στείλει στο πευθαρχείο.

— Σήρω άπάνω, 'Απαυτέ! φώναζε τρανάζοντας άναμεσα τόν τρομαγμένο στρατιώτη. Στο άπαυτό γρήγορα.

Κι' ό ταλαίπωρος στρατιώτης φορούσε την ζιάτα του και πήγαινε να τελειώση τόνειρό του στο κρητηρήριο.

Εύχαριστιόταν τρομερά ό κ. 'Απαυτός να τρωνηή τους τιμοφρημένους.

Τό καλοζάρι, άξαφνα, κάθε μέρα, μόλις περνούσαν δέκα λεπτά άπ' την ώρα του σιουσιου, διάταζε να γίνη προσκλητήριο τόν τιμοφρημένων. Τους έβαζε στη γραμμή, με πλινή όπλοισ, και τους ώδηγούσε μπροστά σ' ένα τοίχο, φάτσι στον ήλιο, και τους έλεγε να σταθουν δύο μέτρα μαζωρά, με τ' πρόσωπο προς τόν τοίχο.

Κι' ύστερο έδινε τ' παράγγελλια:

— "Επ' όμιου!.. "Εν!..

Κι' άφού φώναζε αυτό τ' τρομερό «έν, πήγαινε και έστριβε τ' τοιγαράκι του σέ μιά σιά, τ' άνοθε και τ' φοίμενε, με τ' πίσω του, κόβοντας δόλιτες.

"Εν τ' μεταξύ οι ταλαίπωροι φαντάροι έστεζαν κλαίονα. Τους ξερούγγινε ό μεσοφρηιάς ήλιος και τους έκανε καζάνι τ' κεφάλι.

Κι' όταν πειά σ'ά κτηνιμωμένα δάχτυλα του κ. άνθυπασπιστού δέν έμινε παρά μιά έλεεινή τσίπα άπ' τ' τοιγαράκι του, τότε φώναζε με την χοντροφάρα του:

— Δού!..

Και πετούσε έπιδεικνίζα τ' άποστίαγμα μπρός στα πόδια τους. "Εστριβε ύστερα άλλο τοιγαράκι ό κύριος άνθυπασπιστής, τ' κάπνιζε και τ' αυτό και πετώντας τ' φώναζε:

— Τρία!..

"Εκείτα άπ' αυτά τ' βασανιστήρια, δέν είνε άνεξήγητο ούτε και παράξενο τ' γεγονός ότι πολλοί άπ' τους τιμοφρημένους είχαν πάθει ήλιος και' όλοι είχαν μισοτρελλωθή.

"Αν όλοι οι φαντάροι τόν τρωηανε τόν κ. 'Απαυτό, ήσαν και δύο σ'εφωδύα, τέλειοι μάγκες, ό Φουζός και' ό Λαπίλός, που τόν ζάνανε να σκαλιάη άπ' τ' καζό του. Είχε δαη τ' διάβολό του κ' ματσός τους δύο άντάρηδες που πάντα πηγαιναν μαζί και' οι συνάδειλοι τους τους φώναζανε: «Η έταιρεία της σκούφιας τού διαβόλου!» "Ήσαν δύο πεφωρημοί τίτοι τού σινατάγματος, που τ' καταφέρνανε με την έξυπνάδα τους και τ' θάρρος τους να μη πηγαινον στα γυμνάσια, να μην τους βάζον ποτέ σ' άγγαρεία και να μην τους τιμοφρην καθόλου οι άξιωματικοί, που διασκεδάζανε με τις έξυπνες φάρες τους.

Κάποια φορά όμως, οι δύο βλάμηδες π' σιάσανε άπ' τ' σινατάγμα, για μιά ερωτοδοιχεία, και' όταν περιουσιασθήσανε ύστερα από άχτό μέρες, τους βάλανε στο φρεσκό, με έξκοι μήρες φυλάκη στην πλάτη.

"Ο κ. 'Απαυτός πετούσε πειά από τ' ή χερά του, λογαριάζοντας πως τώρα πειά τους είχε τού χειρού του. Είχε άντιληφθή ότι καπνίζανε μέσα στο κρητηρήριο.

— Θά τους πιάσω σιαστούς, έλεγε, που θά μου πάνε! Και κάθε βράδυ πριν να κλειδωση τ' πευθαρχείο, τους έμωφνε και τους δύο, γδίνοντάς τους τσίτσουδες, σκαλιάε τις γωνίες και τις τρύπες του πευθαρχείου για ναβηη τ' τοιγαράκι που καθορθόνανε οι δύο αυτοί τετραπέροτοι να προμθεύονται, παρά τις άσπρητάτες άπαγορεύσεις και τόν έλεγχο που γίνονταν γ' αυτό τ' λόγο.

Ποτέ όμως δέν βρήκε τίποτε άπάνω τους. "Όταν όμως τους κλείδωνε και' έφευγε, δέν περνούσαν πέντε λεπτά της ώρας και' οι δύο κατεφοραδοί καπνίζανε άρεμανίως τ' τοιγαράκι τους.

Κάποιο βραδάκι, ό κ. 'Απαυτός γύρισε άμέσως στο πευθαρχείο και τους είδε να καπνίζουν. "Εγινε έξω φρενών και' άπ' τ' σιδεροφραγμένο παράθυρο τους ρώτησε:

— Γιατί καπνίζετε, βρέ;

— Έμεις καπνίζουμε;

— Σιασμός!.. "Εσείς, άμέ πιδός;

— Δέν είνε άλήθεια, κύριε 'Απαυτέ!..

— Δέν είνε άλήθεια; Γουρβούνα! "Εχετε τ' θεάρος να με ζάνετε και στραβο, παληοτροβοζιά!..

— Δέν καπνίζουμε, κύριε άνθυπασπιστά!..

— Α, μιά την πίστι μου, αυτό είνε τερατόδες! Πώς δέν καπνίζετε, βρέ κτήνη, άφού μου γεμίζετε τ' πρόσωπο με τόν καπνό που βγάζετε άπ' τ' στόμα σας, έ;... Δώστε μου και' οι δύο τόν καπνό σας αυτή τ' στιγμή. "Αλλοίωτικά σας στείλω στο... στο άπαυτό, στο στρατοδικείο δηλαδή.

Οί δύο μάγκες κηπαχτήσανε μεταξύ τους με μιά άρφαση ήποκρητική άπάθεια και ρώτησε ό ένας τόν άλλον:

— Έχεις σὺ καπνό;

— Έγώ; καθόλου.

Κι' ύστερα, και' οι δύο μαζί, σέροντας τις φωνές τους, τού άπάντησαν:

— Δέν έχουμε ούτε ένα δράμι καπνό, κύριε 'Απαυτέ.

— Θά σας δείξω έγώ, βρουσούνα! Θά σας στείλω στο στρατοδικείο! άρχισε να φωνάζει ό κύριος 'Απαυτός, βράζοντας σάν ζαζάν άπ' τ' καζό του.

— Δεσμοφιάξ!.. Δεσμοφιάξ!.. άνεξες γρήγορα τ' πευθαρχείο να τους πιάσω με τ' ίδια μου τ' χερά!.. Μην κοιμηθήτε σεις, παληοζιάνα!..

Μά τ' πάθατε, κύριε 'Απαυτέ μου!.. άπαντούσανε και' οι δύο, τονίζοντας κοροΐδειτικά ένα-ένα τ' λόγια τους.

"Ο κ. 'Απαυτός μπήκε μέσα, τους έμωψε, τους ξεγύμνωσε, όπως τους γάννησε ή μάνα τους, δέν άφησε ραφή στα ρούχα τους και τρωτούδα ή χαραγματιά στο πάτομα που να μη τ'ν πιάση, μιά δέν βρήκε ίχνος τοιγαράκι και' αναγκάστηκε να γύρη άπραγτος.

Περώνοντας μπρός άπ' τ' παράθυρο, άκουσε τόν Λαπίλό να λέη στο φίλο του:

— Θ' άνάφομε;

— "Όχι, άπάντησε ό άλλος μάγκες. "Ας φύγη κοφά, τα ό 'Απαυτός, γιατί άν μάζ δη, θά τρελλωθή και τότε θά τόν ζάσουμε και π'ά να βρούμε άλλον σάν και' αυτόν να σπάμε κέρη!..

"Ο κ. 'Απαυτός έκανε πως δέν άκουσε και' έμωψε τρέμοντας άπ' τ' καζό του.

"Όσο δέν μπορούσε να τ' βγάλη πειά με τους δύο αυτούς διωβολοηθάτους, ό κ. άνθυπασπιστής, τόσο ξεσπαγε πάνω στους άδελφους σιναδέλους τους, τους έλάτρευε τιμοφρην σκληρά, με την παραιμική άφορη.

"Απελπιμένοι, οι δυστηγείς φαντάροι από τ' βασανιστήρια που τραβοΐσαν από τόν βάνασο και σκληροζαροδο άνθυπασπιστή τους, άπεφασίσανε στο τέλος να τόν δολοφονήσουν.

"Ενα βράδυ, μυστικά και με πρη δαξί, τοποθετήσανε μιά μεγάλη πέτρα, ένα σωστό άγκωνάρι, στο παράθυρο ενός θαλάμου, και' όταν πέφρασε από κάτω ό κύριος άνθυπασπιστής για να ζάνη την σιναθημένη έφοδό του, την έσπρωξαν. "Η μεγάλη πέτρα έπεσε μπροστά στο πόδια του, εϊκτοχός χωρίς να τόν χτυπήση καθόλου. Μά ό κύριος 'Απαυτός πήγε να τ' καζαρώση άπ' την τρομάρα του. Γρήγορα όμως σινηφθε και' άντι να μηη μέσα στο θάλαμο, ώλλοξε δρόμο και πήγε στον κοιτώνα του.

"Εξω από τ' γραφείο τού σινατάγματος, τόν σινάντησε ένας λοχαγός. Βλέποντάς τον έτσι τραμαγμένο, τόν ρώτησε τί έπαθε. "Ο κύριος 'Απαυτός όμως άπάντησε μ' ένα: «Ίπποτα, κύριε λοχαγέ μου, και' έξεκαλοΐθησε τ' δρόμο του.

Κι' από τ' βράδυ ό άνθυπασπιστής Φλία, ό φοβερός και τρομερός κ. 'Απαυτός, ώλλοξε όπωσ διάλου. "Εγινε ήμερος και καλόβολος. Γιατί είχε νοιώσει τ' θάνατο να τού δείχνη τ' δόντια του. "Αμή!..



'Ο κ. 'Απαυτός πήγε να τ' καζαρώση άπ' την τρομάρα του